

QUI NO ES MOU NO SENT LES CADENES

ROSA LUXEMBURG

★ **MAIG**

La revista de la Joventut
Comunista de Catalunya

Revista Maig

Òrgan d'expressió de la Joventut Comunista de Catalunya

Autors:

Ismael Benito, Paul Charbonneau, Carlota Freixenet, Cèsar Gómez, Víctor Hierro, Juan Manuel Rodríguez, Iván Serrano, Raquel Tort

Consell de redacció:

Raquel Tort, Cèsar Gómez, Víctor Luna, Ismael Benito, Juan Manuel Rodríguez, Carlota Freixenet

Agraïments:

Queer Avengers
Stop Gordofòbia
Masa Demòcrata
Moviment de Brigadistes
Associació d'Estudiants Progressistes

Impressió:

Sant Lluís, 11
08012 Barcelona

MAIG l'han fet possible moltes persones diferents, i voldríem donar les gràcies a totes i cadascuna d'elles. Des del Consell de Redacció ens sentim profundament orgulloses de poder presentar-vos aquest número de la revista i esperem que el gaudiu tant com nosaltres hem gaudit preparant-lo.

JA L'HAS LLEGIT? NO EL LLENCIS! PASSA'L, DEIXA'L, COPIA'L, PERÒ NO EL LLENCIS! GRÀCIES!

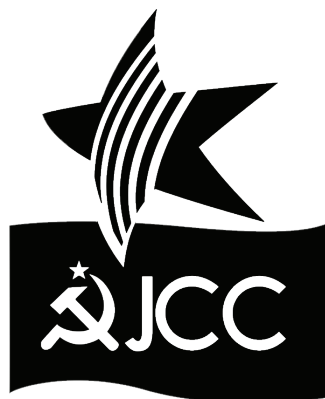
Editorial

Escrivim l'editorial de Maig en temps convulsos. Escrivim l'editorial de Maig just després d'unes eleccions, que són les primeres de l'any, però les segones en sis mesos. Escrivim l'editorial de Maig després que es destapi que el Ministre d'Interior conspirava amb el Fiscal Anticorrupció de Catalunya. Escrivim l'editorial de Maig després que cap dels dos hagi dimitit. Escrivim l'editorial de Maig mentre Europa no decideix què ha de fer amb uns refugiats que molesten als governs i a qui els ciutadans volen obrir les portes. Escrivim l'editorial de Maig després que mig món s'escandalitzi perquè al Regne Unit han votat marxar de la Unió Europea. Escrivim l'editorial de Maig convençudes que nosaltres, tot i que per motius diametralment oposats, tampoc no volem formar part d'una Unió Europea que no respecta els drets humans. Escrivim l'editorial de Maig mentre no deixen d'augmentar els casos de violència masclista. Escrivim l'editorial de Maig mentre segueixen augmentant les taxes dels estudis. Escrivim l'editorial de Maig mentre seguim tenint una taxa d'atur juvenil que sobrepassa el 50%.

Però, malgrat tot, l'escrivim.

Perquè volem escriure per explicar tot allò que fa que aquests temps convulsos siguin una mica menys terribles. Perquè us volem explicar que en aquests darrers anys les associacions de veïns han revifat. Perquè us volem explicar que el moviment estudiantil no pensa aturar-se. Perquè us volem explicar que la lluita feminista està més forta que mai. Perquè us volem explicar que els refugiats, vulguin els governs o no, i per molt discurs d'odi que pretenguin inculcar-nos, seran rebuts amb els braços oberts. Perquè us volem explicar que les joves ens n'acabarem sortint. Perquè us volem explicar que no ens fa por la política, la Política en majúscules, però tampoc no ens fa gens de por la política institucional, ni embrutar-nos les mans. Perquè us volem explicar que hem vingut per quedar-nos.

De tot això, i de molt més, us en parlarem a Maig. Escriurem de política, de feminisme, d'educació, de moviment obrer, de moviment veïnal, de solidaritat internacional, de cultura, de resistència i de tot allò que ens fa ser al carrer. Escriurem per explicar-vos què ens fa alçar-nos de la cadira, però també per explicar-vos què ens fa por, que ens fa patir i què ens indigna. I què farem per posar-hi remei. Volem que reflexioneu amb nosaltres, que pensem, entre totes, en quin món volem viure i com ho hem de fer per fer-lo més amable, més just i més feliç.

Fem unes birres? Breu història del moviment estudiantil

Ismael Benito

Encara recordo quan fa uns anys, al sortir d'una de tantes assemblees a Física, els grans em van portar al bar a xerrar. Moment en que compartien la seva experiència, com veien el món, què feien allà a l'assemblea, etc. Conèixer més sobre el moviment estudiantil. Era pura curiositat. Les mil historietes i contes, a vegades fets i experiències, a vegades pura mitologia, van anar creant un món interior que poc trigaria en projectar-se. Manifestacions, bikinades, esmorzars, vagues, pancartes, hores i hores de reunions.

Després de la patacada de Bolonya, teníem encara ganes d'aixecar aquells contes, de reviuire experiències, de lluitar. Fèiem moviment estudiantil. Vam arrancar vagues, com la primera que vaig viure a la facultat, un 29 de setembre del 2010. Vam arrancar lluites, que van acabar en victòries, com recuperar la segona convocatòria. I ens vam voler organitzar, vam recuperar la Coordinadora Diagonal. Vam anar creixent. Vam voler anar més enllà del campus, i amb la resta de companyes d'assemblees, sindicats d'estudiants i professors, Sí! ens vam ficar en allò que en dèiem PUDUP. I vam arribar a Plaça Catalunya, amb una biblioteca, ja que era 15 de maig i els exàmens estaven a tocar. I vam resistir un desallotjament. Tot i això, el PP va guanyar uns mesos després. La reforma laboral venia i tocava lluitar. I CDC va pactar una pujada de preus del 66% amb ells a Madrid.

Aquell curs, vam tenir manifestació el 17 de novembre, centenars de milers de persones al carrer, un èxit de la PUDUP. Una vaga educativa al febrer. I una Vaga General al març. El 29 de març. Vam lluitar, i vam patir. Pel simple fet de fer vaga i lluitar per una educació pública i combatre les seves lleis. El Javi, el Dani i jo mateix vam acabar 34 dies en presó preventiva. I vaig lluitar. I vam sortir. I vaig tornar a sortir al carrer, nosaltres no podiem, ens ho van prohibir. I va arribar un altre curs, i un altra Vaga General. I més repressió. L'esgotament es va fer palès. I les pors. Érem part d'un moviment jove i valent. Però no érem persones preparades per tanta pressió.

El curs va anar afluixant. Van passar mesos i la PUDUP feia fallida. Ho vam voler intentar un últim cop. Però les pors i misèries van superar la generositat. I vam arribar a allò que en diuen "la TCE." I tot semblava acabat. Van poder, per un temps, amb nosaltres. I ens van colar gols, com la LOMCE. I van intentar la Governança a dit a la Universitat. Però, a foc lent vam recuperar múscul. I vam arribar a guanyar la nostra llibertat. I vaig començar a caminar de nou. I va arribar a la vaga del passat febrer.

I ara, ja arriba l'hora que aquesta etapa del moviment estudiantil entri, entre birra i birra, en aquesta mitologia informal del que ja és el vostre moviment estudiantil. Però, si em permeteu preguntar: com veieu un nou 17 de novembre?

La ineficàcia dels drets laborals per a la joventut

Víctor Hierro Ruzafa

La Constitució estableix un marc d'igualtat formal (art. 14 CE), en el qual la joventut tenim el dret i el deure de treballar (art. 35 CE), a un salari suficient (art. 35 CE), a la integritat física (art. 15 CE) i a la participació en els assumptes públics, directament o per mitjà de representants (art. 23 CE) però en el dia a dia constatem com aquest marc igualitari es dilueix en un mar d'actuacions empresarials i textos legals que condemnen a la joventut a la precarietat, temporalitat i inestabilitat, condicionant així el seu desenvolupament com a professionals però en especial com a persones (art. 10 CE).

El jovent, per intentar poder fer us dels mateixos drets que la resta de treballadors, ha de sortejar tres grans esculls: l'atur (49,6%), la temporalitat (54%) i la parcialitat (74%) dels seus contractes però la unió d'aquests tres factors fa pràcticament impossible veure implementats els drets laborals recollits a la Constitució i l'Estatut dels Treballadors.

Aquesta situació de discriminació indirecta on observem que la igualtat formal es desdibuixada per les dades objectives es materialitza en primer terme en l'abandonament del dret al treball i a la remuneració suficient ja que la meitat del jovent es troba en situació d'atur i l'altre meitat accedeix al mercat laboral, moltes vegades en frau de llei, mitjançant l'ús dels convenis de pràctiques i contractes formatius (art. 11 ET). En matèria salarial els Convenis de pràctiques no tenen mínim sinó que dep-

enen de la "bona voluntat" de l'empresari o del fixat per les universitats (a Catalunya la majoria d'universitats públiques no estableixen cap mínim) alhora que en els contractes formatius es permet pagar al treballador el 60% (primer any) i 75% (segon any) del salari d'un treballador ordinari.

Pel que fa al dret a la integritat física dels treballadors cal destacar que també se'n exclou des del moment en que per accedir a la prestació per malaltia comuna hem d'haver cotitzat un mínim de 180 dies en els últims 5 anys (130.a LGSS), període que ens costa tres vegades més d'acumular, ja que les feines de la joventut són a temps parcial, temporals o no cotitzen.

Sobre la participació política a l'empresa cal tindre en compte el fet de que per a que una persona pugui votar en unes eleccions a delegat de personal o comitè d'empresa ha d'acumular una antiguitat mínima d'un mes i si volgués formar part de la llista elegible la seva antiguitat no haurà de ser inferior als 6 mesos, antiguitats pràcticament impossibles d'aconseguir en les feines que ocupen la majoria dels joves, ja que la duració mitja dels nous contractes laborals l'any 2015 va ser de 53,3 dies.

Així doncs podem concloure que amb el sistema productiu actual i la normativa laboral vigent el jovent es troba davant una situació de discriminació indirecta on, per raó de la seva edat veu reduït els seus drets laborals, discriminació que es suma a la explotació que es genera per se en el si de les relacions laborals fruit de la contradicció capital-treball i a la discriminació que pateixen les dones per raó del seu gènere, patint majors percentatges de temporalitat i parcialitat en els seus contractis i l'escletxa salarial vers els sous dels seus companys homes.

10 ELEMENTS QUE DEMOSTREN QUE EL TEU BARRI POT SER GENTRIFICAT

Què entenem per a gentrificació? Entenem per gentrificació la «Transformació socioeconòmica d'una àrea urbana degradada habitada per persones de classe baixa o grups socials marginals que es caracteritza per la rehabilitació urbanística i arquitectònica de la zona i per l'arribada progressiva de grups socials de classe mitjana o alta, cosa que comporta un canvi en les activitats econòmiques i, de vegades, el desplaçament dels grups socials més vulnerables.»

Intentem veure de manera pràctica quins elements són indicatius que el teu barri està a punt, a punt, de ser gentrificat:

PALETS

Sí, semblen inofensius, i són molt útils per a fer mobles a casa fets per nosaltres mateixos, però si comences a veure palets i mobles fets de palets als establiments del teu barri... perill!

BRUNCH:

No hi ha res més perillós, ni més representatiu de la gentrificació que el Brunch. Sí, el brunch, l'esmorzar de diumenge que va de les torrades al pastís de pastanaga però regat amb cava i sobretot, molt car.

AUGMENT DELS PREUS DE LLOGUER:

De fet, aquest és el símptoma més greu. De cop, els preus del lloguer per a treballadors i treballadores augmenten tant, que els veïns i veïnes es veuen obligades a marxar dels seus barris.

PISOS TURÍSTICS:

Legals o il·legals, els Airbnb són una plaga. Aquest és un dels motius pels quals els barris es gentrifiquen. Un lloguer mensual de 300€ a 500€ és just per als veïns, però quan els propietaris veuen que poden cobrar de 150€ a 300€ per setmana als turistes.... es fregen les mans. I ja hi som!

CADIRES DE DISSENY INDUSTRIAL:

No són especialment còmodes, pesen i són cares no, caríssimes. Una força irresistible atrau els moderns cap a elles.

DESARTICULACIÓ DELS MOVIMENTS VEINALS:

Aquest és un dels perills més importants de la gentrificació. Quan els veïns comencen a marxar, les associacions de veïnes es debiliten, les assemblees de barri perden gent, i això és un dels símptomes més alarmants que cal enfortir-les per tal d'evitar la invasió.

TANCAMENT DE LES BOTIGUES DEL BARRI:

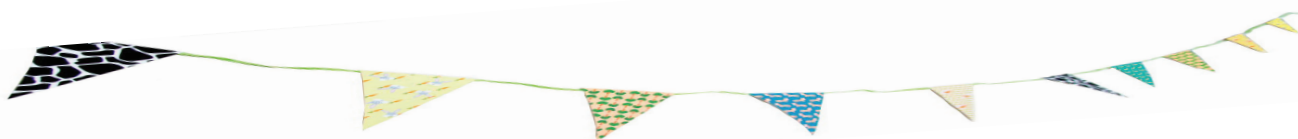
Les botigues de llegums cuits es converteixen en cafeteries per a fer brunch, els tallers mecànics en galeries d'art, i els bars del barri en restaurants d'alta cuina. Oblideu-vos d'anar a comprar sense pagar un ronyó durant la resta de la vostra vida.

BOMBETES DE FILAMENT:

En l'era de les bombetes LED, només es pot explicar l'ús de les bombetes de filament per la febre vintage. Absolutament poc respectuós amb el medi ambient, per altra banda.

HIPSTERS, HIPSTERS EVERYWHERE:

Barbes cuidadíssimes, camises de quadres, roba vintage, ulleres de les que duïen les àvies... i sobretot, 'Freelance graphic designers' amb molt més poder adquisitiu dels que tenim i tindrem les veïnes.

BANDEROLES:

Les banderoles s'estenen pels barris gentrificats com la pólvora, sobretot les de tela, o amb missatges 'cuquis'.

L'ES PURNA SITUACIONISTA

Raquel Tort

Vivim en un temps d'una estranya ceguesa, una ceguesa que ja no cau simplement dins la proposició de “La religió és l'opi del poble” del nostre estimat Marx, sinó que ara l'opi sembla haver adoptat una altra forma.

Vivim en un temps on comprar ja no és una simple necessitat, sinó un hàbit, on ens han venut la felicitat tantes vegades que ja no sabem quin és el vertader plaer, i on la política i la nostra vida sencera sembla haver-se transformat en una gran espectacle sense fi. Ens hem transformat en uns simples espectadors passius que, a mesura que contemplem més i més, menys vivim i entenem la nostra pròpia existència.

I és aquí on el moviment situacionista pren lloc: en la nostra vida quotidiana.

El moviment situacionista es va originar a finals dels anys 50 a França a mans de la Internacional Situacionista i va tenir major ressonància durant el maig del 68 on es van dur a terme multituds de manifestacions de caràcter revolucionari impulsades per estudiants de nombroses universitats i instituts a França. És una corrent sorgida de postures marxistes i avantguardistes que no només va entendre el capitalisme en un sentit econòmic, sinó en sentit vital,

“Tota la vida de les societats en les que dominen les condicions modernes de producció es presenta com una immensa acumulació d'espectacles. Tot el que abans es vivia directament, s'allunya ara en una representació.”

Guy Debord

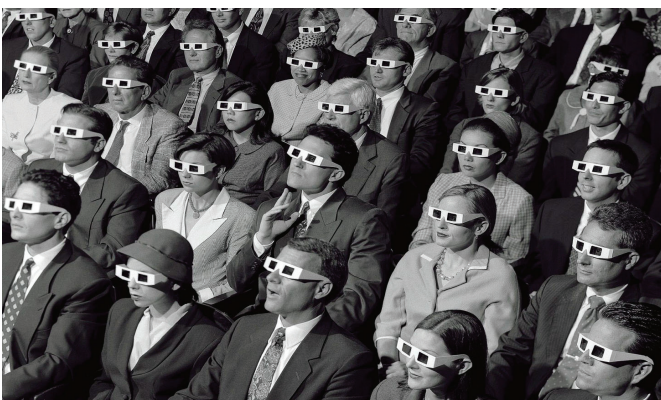
La Société du spectacle

social i històric. Es recolza en la creació de situacions (construcció d'un moment de la vida mitjançant l'acció directa d'un joc d'esdeveniments) com a mètode d'acció. Aquestes situacions, doncs, són qualsevol experiència que resulti profana per a la vida quotidiana.

Però, què va causar la “derrota situacionista”? Ja sigui pels revolucionaris idealistes i passius, pel irremeiable individualisme del seu capdavanter (Guy Debord) o per qualsevol altre causa, ara l'únic que ens queda fer és aprendre d'aquestes experiències.

Així doncs, dins d'actes com el “Mare nostra que esteu en el zel, santificat sigui el vostre cony...” de Dolors Miquel o com el dia en que Carolina Bescansa (cofundadora de Podemos) va alletar la seva bebè al Congrés hi podem trobar una espurna situacionista.

No deixem la política solament en mans de polítics. Els carrers són nostres i el deure d'actuar també.

AMENAÇA FEMINAZI?

Ivan Serrano Manrique

Tots haurem sentit utilitzar alguna vegada la paraula “feminazi”. Un terme que, últimament, sembla utilitzar-se molt a les xarxes socials a l'hora d'insultar qualsevol reivindicació feminista.

Però, d'on va sortir aquest mot? El que molts no saben és que aquesta paraula va ser utilitzada per primera vegada als anys 90 pel comunicador de l'extrema dreta nord-americana Rush Limbaugh en un intent de criticar les dones que defensaven l'avortament. Actualment dona suport a la presidència a Donald Trump.

Part de les persones que fan ús d'aquest terme creuen que en realitat estan ajudant al “feminisme de veritat” ja que, segons elles, l'utilitzen contra una part del moviment feminista que actua de forma “violenta” i “intolerant” i que menysprea als homes. Però del que haurien de ser conscients és que tant l'ús com la impassivitat davant del mot “feminazi” no només recolza una postura masclista sinó que, inevitablement, nodreix el patriarcat i beneficia un sistema que legitima la submissió de la dona a l'home. Segurament, molta d'aquesta gent s'intenta justificar afirmant que no són masclistes i que creuen en la igualtat de sexes, o que realment ajuden al moviment feminista perquè els actes que han presenciat només poden venir d'unes boges reprimides sexualment. El que ens queda fer aquí és actuar. Per tant, per acabar amb el patriarcat és necessària una lluita ideològica contra aquestes idees dominants burgeses. Molts diran que ens centrem en la violència mas-

clista o en la variació de salaris entre homes o dones. I és cert, s'ha de lluitar contra això. Però, per a realment poder acabar amb el patriarcat, hem d'anar a l'arrel del problema, i això suposa acabar amb cadascuna de les idees que el legitimen i fer veure a la classe obrera que aquestes postures no són pròpies, sinó de l'enemic. Aquesta lluita, doncs, comença amb la no utilització d'expressions quotidianes amb una base masclista com pot ser l'expressió “feminazi” i la reacció davant qualsevol acte així. Només quan ens comprometem a realitzar això realment serem capaços de combatre la violència patriarcal.

L'arribada del socialisme representarà l'emancipació de la dona i l'abolició de l'explotació. La lluita pel feminisme proletari és necessària per acabar amb un sistema que oprimeix a les dones, ja que dins del capitalisme mai podrà existir una igualtat real entre dones i homes. La lluita contra les idees burgeses és la base per un nou sistema lliure de patriarcat.

Activisme i Xarxes socials:

Entrevista a Queer Avengers, Masademócrata i Stop Gordofòbia

Si no coneixeu aquests tres fenòmens de la xarxa, esteu molt, molt fora. Hem aconseguit ajuntar Stop Gordofòbia, Masa i Queer Avengers en una sola entrevista per preguntar-los com ho fan per petar-ho militantment a internet. No us ho perdeu!

¿Qué son Queer Avengers, Stop Gordofobia y Masademócrata?

Queer Avengers somos un grupo de adolescentes de entre 18 y 20 años que nos dedicamos al ciberactivismo en cuanto a temas del colectivo arcoiris y feminismo, mayormente.

Masademócrata (o Masa a secas) es un señor de Internet que se dedica a destruir propaganda burguesa en la medida de lo posible, y siempre con humor y RISA.

Stop Gordofobia es una página contra los cánones de belleza establecidos en general, y contra la gordofobia en particular, cuyo lema es "Todos los cuerpos, todas las bellezas".

¿Cuál es vuestra red social de referencia?

M.: Twitter y Youtube. El porqué no lo sé muy bien. Supongo que hago RISA.

Q.A.: En general, hacemos todo a través de vídeos de Youtube.

S.G.: La red de referencia es Facebook, nos encontramos más personas allí (ya cerca de 50.000). No sabemos por qué funciona mejor, quizás porque fue donde empezamos y donde hemos tenido más repercusión.

¿Qué os lleva al ciberactivismo?

S.G.: Un encuentro casual entre dos gordxs en el 15M (sus fundadorxs) y la necesidad de buscar más personas a las que les pasara lo mismo que a nosotrxs: sentirse discriminada por ser gorda (y resultó que encontramos a miles).

SOM MOLT FANS PERQUÈ...

Queer Avengers: A nosaltres ens encanten perquè són capaces d'explicar conceptes de gènere molt abstractes de manera molt amena, i ens faciliten molt l'autoformació :)

Stop Gordofòbia és una enorme font d'informació, i ens ajuda molt en la consciència de la nostra pròpia bellesa i felicitat. :)

Masademócrata ens encanta. Perquè és RISA, com diu ell. I prou :)

Q.A.: Usamos el ciberactivismo porque es nuestro medio más accesible para actuar.

M: En mi caso, la casualidad. Empecé a hacer humor desde una perspectiva marxista sin ninguna finalidad más que pasar un buen rato. Nunca he creído excesivamente en el poder de las redes sociales como herramienta de divulgación. Pero vaya, que al final he intentado resultar útil en lo posible a la contrainformación de los medios del capital. Siempre con RISA.

¿Cuál es vuestro público, y qué esperáis de éste?

Q.A.: Nuestro público suele estar formado por gente joven, y lo que esperamos es que aprendan y que todo esto les sirva para la vida general.

M.: Tampoco sé muy bien cual es muy público. Generalmente busco llegar al público joven y despolitizado, o que se cuestiona el capitalismo sin llegar a la vía socialista. Trato de hacer ver qué más allá de la crítica destructiva al capitalismo debe haber una faceta constructiva elaborada en torno al marxismo. Siempre con RISA.

S.G.: Más que público diríamos que todas formamos parte de la misma ciber-comunidad: Stop Gordofobia. Todas tenemos una

parte muy activa en la página (las administradoras moderan, publican lo que se envía, etc. pero todo el mundo participa activamente). La gente que participa en Stop Gordofobia es diversa. Hay gente que cree que sólo hay gordxs en Stop Gordofobia, pero tenemos mucha gente gorda pero también mucha gente aliada (es decir, no gordas que están con nuestra causa). Esperamos crítica, denuncia... y buen rollito :)

¿Como valoráis la experiencia?

S.G.: Una maravilla. ¡Nos ha cambiado la vida a todas!

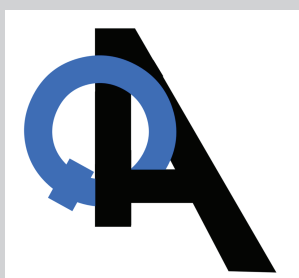
Q.A.: Pues estamos muy contentes con como nos está yendo y esperamos seguir con esto hasta que dure.

M.: Nunca me han gustado las redes sociales. Las veo como una herramienta útil, pero en general me parecen todas deleznable. Teniendo en cuenta que paso horas metido en ellas, la experiencia sería de puta pena de no ser porque de vez en cuando alguien me dice que ha logrado interesarse por la política y el marxismo gracias a lo que hago. Eso compensa todo.

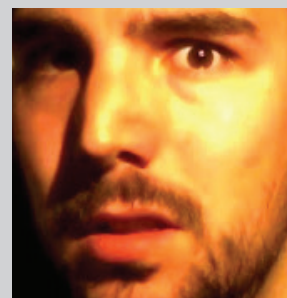
ELS TROBAREU A....

fb.com/stopgordofobia

@QueerAvengersSP
youtube.com/queeravengers

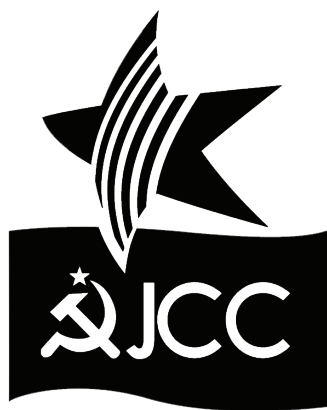
@masademocrata
youtube.com/masademocrata

DE LA JCC A LA JCC

Cèsar Gómez

La Joventut Comunista de Catalunya es fundà l'any 2014. Certament, és una trajectòria curta per a una organització política. Va néixer de la unió de Col·lectius de Joves Comunistes i Joves Comunistes. Ara bé, el nom triat no és pas casualitat, sinó que és la vindicació d'un pòsit històric i simbòlic del moviment comunista català: el de la Joventut Comunista de Catalunya original.

La JCC original té els seus antecedents històrics: ens hem de remuntar als temps immediatament anteriors a la fundació del PSUC, a l'abril de 1936. En consonància amb la unió dels grups marxistes després dels Fets del 6 d'Octubre a Catalunya, els joves vinculats a la Unió Socialista de Catalunya, el Partit Català Proletari, el Partit Comunista de Catalunya i la Federació Catalana del PSOE formaren les Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya (JSUC). La JCC, vinculada al PSUC des de la seva formació, l'agost de 1936, tenia sobirania pròpia, i fou membre de la Internacional Juvenil Comunista des de bon començament, en la línia típica de representació catalana directa. Participà activament en el conflicte bèl·lic espanyol, com en la Columna Carles Marx i el Desembarcament de Mallorca, així com en les lluites internes en el bàndol republicà. Amb la derrota republicana passa a l'exili i la clandestinitat, col·laborant amb el PSUC en els actes de resistència antifranquista.

Arribats els anys 70, la reactivació de la lluita obrera i l'antifranquisme requerien de la renovació institucional dels partits de la oposició. En aquesta línia, i encara en la clandestinitat, es fundà la Joventut Comunista de Catalunya, que assumí el paper de la JSUC. Legalitzat el PSUC, acompanyà a aquest durant les primeres eleccions lliures i fou un dels mecanismes de l'èxit durant els primers anys de règim parlamentari postfranquista.

Aquest lligam, però, farà que la JCC pateixi els mateixos vaivens que el partit, amb la conseqüent pèrdua de força durant els anys 80. L'estocada final vindria l'any 1990 quan, en plena integració del PSUC dins d'Iniciativa per Catalunya, la JCC engegà el projecte d'una nova organització, quedant la JCC de facto dissolta. Així, durant els anys 90 i 2000, varen conviure la CJC i la JC en un espai similar com a grans agrupacions dels joves marxistes-leninistes al nostre país.

Tot i això, la idea d'una gran organització juvenil comunista catalana no fou oblidada, i la CJC i la JC foren pioneres, en primer lloc, en la col·laboració en els intents d'unitat comunista, que fou abordat l'any 2014 amb la refundació oficial de la JCC, recollint la flama de la història de la seva homònima predecessora.

Què és Moviment de Brigadistes?

Paul Charbonneau

Bé, aquí estem. Ara t'he d'explicar què és Moviment de Brigadistes i no sé per on començar.

Què és doncs Moviment de Brigadistes? Moviment de Brigadistes és la materilització de l'anhel de crear un món més fraternal que tenim tots els joves compromesos amb les lluites socials. És la oportunitat d'aprendre i creixer coneixent altres cultures i pobles. És el lloc on veiem que no estem soles i que hi ha joves al nostre voltant a qui també els preocupa la justícia social. És la ferma convicció que la lluita contra la desigualtat internacional és la cooperació entre pobles i no el paternalisme o la caritat. Moviment de Brigadistes és també entendre que som més forts units i que cal treballar en equip.

Per mi, però, Moviment de Brigadistes significa principalment solidaritat internacionalista.

Ja hem resolt la incongnita de què és Moviment de Brigadistes. Ara potser et preguntaràs que fem a Moviment de Brigadistes. O potser no t'ho preguntes perquè el nom es força descriptiu.

De totes maneres ho diré: Moviment de Brigadistes organitza brigades juvenils a diversos països, sempre sota el concepte de la solidaritat internacional. Les brigades doncs sempre tindran un caràcter recíproc, un intercanvi entre iguals. L'experiència ens serveix, per un costat, per a adquirir una visió internacionalista dels conflictes, superant els actuals esquemes occidentals, i per l'altre, per a assumir la pròpia

"La Solidaritat és la tendresa dels pobles"

Ernesto Che Guevara

responsabilitat de transformar el món, i ser activista de la solidaritat tant aquí com a arreu del món.

Moviment de brigadistes és un espai obert a totes aquelles persones que entenguin la solidaritat com a forma de vida, que la identifiquin amb la lluita pel que és just, i la prenguin com a eina de transformació social i compromís amb la lluita d'altres pobles, que és la nostra pròpia lluita.

Així doncs, si t'interessa participar amb nosaltres envia'ns un correu a:

movimentdebrigadistes@gmail.com

LA CULTURA É S L'OPCIÓ POLÍTICA MÉS REVOLUCIONÀRIA A LLARG TERMINI MONTSERRAT ROIG

S'acosta l'estiu, tenim una mica més de temps, i és hora d'autoformar-nos. Aquestes són les nostres recomanacions culturals per prendre la fresca.

PATOTA

Paulina és una jove advocada amb una prometedora carrera, que decideix tornar al seu poble natal i dedicar-se a l'activitat social. Això l'enfronta amb la seva parella i el seu pare, un famós jutge progressista dintre l'àmbit jurídic. És una pel·lícula que ens mostra sororitat i personatges femenins plens de força. També ajuda a desemmascarar a tots aquells progressistes i persones d'esquerres, especialment homes, que quan han de lidiar amb problemes familiars, de gènere o en els que es pot veure en joc la seva reputació actuen de manera clarament conservadora i patriarcal.

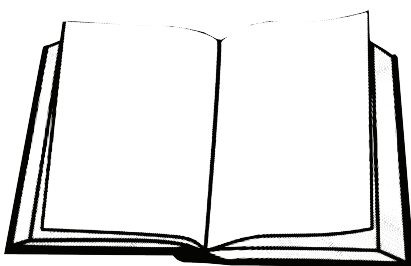
BLACK SAILS

Al Segle XVIII, en l'època daurada de la pirateria, el capità Flint s'alia amb Eleanor Guthrie, filla del major contrabandista del Carib. És una sèrie que cal veure per entendre què va ser la pirateria, i la societat precapitalista que es configurava a l'entorn del comerç marítim. A la vegada, podem veure el paper de les dones en una societat hipermasculinitzada. Així doncs, a Black Sails es poden veure pirates que veuen a les dones com a possessions, i a dones empoderades que tenen una rellevància cabdal i lluiten contra el domini del masclisme.

REBELLION

En plena Primera Guerra Mundial les forces republicanes i socialistes s'aixequen a Dublín. L'Aixecament de Pasqua va suposar el primer aixecament per construir la República Irlandesa. En una època de revolucions, Irlanda viuria la seva pròpia en la que els socialistes propers a les tesis de Lenin tindrien un gran paper. Rebellion és, doncs, una sèrie en la que s'expliquen els fets de 1916 a Dublín a partir de les vivències de tres dones, un militant socialista i el seu germà, un soldat britànic arribat del front de Turquia.

Les veus del Pamano

Flamant novel·la que ens farà viatjar al franquisme, la transició i l'època contemporània de manera crítica, encisadora i realista a la vegada. El llibre, a través de secrets, venjances, pors i misteris, ens farà pensar quin és el real sentit de ser recordat. Que no t'intimidin les seves nombroses pàgines, t'enganxarà.

“L’ordre reina a Berlín!”, esbirros
estúpids! El vostre ordre està edificat
sobre sorra. La revolució, demà ja
“s’aixecarà de nou com un estrèpit
amunt” i proclamarà, pel vostre terror,
entre so de trompetes:

Vaig ser, sóc i seré!